

Dopis pro pana prezidenta Václava Klause a jeho
paní Lydii Klausovou. Od Aničky.

Vážený pane prezidente a paní prezidentová, píšu Vám
dopis pro vás, protože máte na vlajce napsáno, že
pravda vítězí.

Maminka moje vůbec nemá šlá, jak se ukazuje v televizi
a v novinách. Nerozumím všemu, ale píšu pravdu, co
vím.

Pane prezidente, prosím, odpusťte mamince.

Vím, že mně hledají policie a všichni, ale bojím se všech,
protože nikdo nechce slyšet jak to doopravdy bylo.

Maminka Ondru šakhle nebila, ani nezamýkala. My spolu
bydlíme už dlouho. Bydlíme na Kváského v Brně a potom
jsem byl i v Kvičovicích, ale tam jsem byl hlavně na konci,
když maminka prosila o papír, že s ní můžu mstít.

Báli jsme se že mně policie odvečou puč, protože když
maminka chtěla pomoct a volala telefonem, co má dělat
aby mohla být papír má mě mstít, že jsem má svěť,
šak ji vyhrcovali, že jí mě vezmou a ještě ji navrtou, že
nechodím do školy. Maminka šla i má úřady do Bratru
a jinam. Nikdo jí nechtěl pomoct. Maminka mě s sebou
učila psát doma i a starala se o nás. Nezavírala nás
nikam. Ani Ondru, ani Kubu, ani mě. Byli jsme má horat
i v kině, i v muzeu. Nejdřív jechli hlavně kluci, protože
já se lidi bojím aby mě od maminky neukradli. Bojím
se lidi, protože jsou šli a protože přemlouvali maminku
ať se o mě nestará, že má přeci svoje. Umáhnu si,
jak byla má psychologickou paní doktorkou, co se
jmenuje Krdliková a šak jí řekla ať mě nechá být,
mězi darebáky co jsem jim se narodila. Volala má různá
mstít i armádou spásy i hledala sama.

Ondru nechodil do školy opravdu kvůli ušim a šakry proto
že šakal khat a šlobit. Pravda je, že chtěl škaredí věci vloni,
když bylo jaro, že chtěl pořádek ve škole po mě a po Kubovi.

že si svrajeme podle něho. Už mu říkáme pane králi. Po som
mě kopal a bil, a vyhrožoval že když se mamince povím,
zařídí, ať mě dá pryč. Po som dal křička k pískomilům
a díval se, jak ho kousou. Křek umřel a Ondra se nepřivzmal.
Maminka ho bránila a řekla, že by měš Sakověho neudělal.
Po som mě bouchal syčí do kšňků, ať mě napraskly kšši.
Ondra říkal, že mě má rád, ale chce se dívat, jak někoho
měš bolí. Dával mě provazy na křk. Po som v lese na so
maminka přišla. Líbila se na Ondru a řekla so i babičce
a dědečkovi, ale oni mamince nevěřili. Maminka řekla, že
se mu musí víc věnovat a povídala se s ním, malovala a
saky čela knihy, aby věděla jak mu má pomoci. Přestala
chodit do práce. Ondra spal v mojí postýlce. Nejdřív mu
maminka doudila, aby mě vzal všechny hračky, i velkou
vikingskou loď co jsem dostal od Jožiska. Ondra řekl, že
moje není nic, ani maminka a Kuba, jsou jenom jeho.
Ondra si často vymýšlel a lhal. Říkal, že vždycky udělají
oslasní, co on chce a že si so umí zařídí. Po som v lese
mě a Kubu šbil, křičel, že nás chce šabit, protože mu sady
překášíme a protože ho otravujeme. Kuba so saky slyšel.
Maminka plakala, že chce nás všechny. Nikam se šla radit,
psala se i telefonem a nechšela říct jméno. Slyšel jsem ji
říkat, že když s ním někam půjde, šak se so s ním pošáhne
celý šivot. Tož co píšu, je pravda. Ondra mě v noci bouchal,
aby o som nikdo nevěděl. Řekl, že ví, jak se zařídí, aby bylo
podle něho. Maminka mu chtěla pomoci, plakala, kde šla chybou.
Jednou když si myšlela, že spíme, šak říkala do telefonu, že
by so vzala na sebe, šu odpovědnost a že když Ondra něco
provede, nedostane aničku. Že so musí šarladnout. Ondru
nebila, ani mesarovala. Završela ho na krásného jednou do koupelny
když se šlobila, že mě šarvil na šáchod do šmy. Já se šachodů
bojím a nemůžu ve šmě dýchat. Šaky kde je moč cizích lidí,
nemůžu dobře dýchat. Proto maminka měla doma kyslík a
dávala mě někdy i Ondry šulhčovacku, Sakověho šučňáka a

venadím. Mě se ve sně sdají škaredí sny iě dřív, jak jsem
byl úplně miminko. To bylo ještě před Starou babičkou. Maminka
se mnou chodila iěa různýma paníma, které nám pomáhaly abych
se bál miň. Maminka se moc snažila.
Ondra chodil předšim do školky a ve škole chtěl po holčičkách
něs škaredého. Maminka se lekla a mluvila s Ondrou. Ondra
řekl iě chce aby se na něj dívaly kdys nemá oblečení. Potom ho
pořád hlídala. Jěka Kateřka začala mamince pomáhat s Kubou a
se mnou. Kubu učila do školy. Je začátku učila i Ondru a mně,
byla moc hodná. Učili jsme se spolu. Ondra byl sikovníj
Dostal jedničku i ve škole. Mě bylo líto, iě nemůžu saky do
školy. Maminka slíbila, iě aš vybojujeme velký boj, dostane ma
mě papír a potom půjdu do školy. Zašim jsme měli školu
doma. Pomáhal mě i Kuba, učil mě o zvířátech. Ondra chodil ven,
i do kroužků, nemů pravda, iě by byl někde zavřený. Chodil i
do keramiky, byli sme i v kině všichni ma moss do země Trabisia.
Byl to smušný film. Doma jsme si hráli ma Harryho Pottera. A
před šim jsme si hráli ma Loupežníky. Ondra byl Maxis Loupežník,
Kuba Birk a ja Ronja. Pořád jsme si hráli. Maminka byla nepřic
doma se mnou. Kluci jědili vic ma kroužky. Maminka nechčila
Ondru nechat jít samosněho ven. Potom jsme našli psa a nechali si
ho, protoiě byl opuštěný a nikoho neměl. Potom jsme byli v kralovny
ma soudu. Byla moc hodná. Nechala mě mamince. Byla samu ale
pani, které jsem se bál. Samu nadávala mamince i babičce i šekě.
Zmnovala se Dofkovi. Běšla k nám domu. Nadávala v kuchyni
a řekla, iě nedovolí šen papír mamince. Maminka plakala.
Když ša pani odešla, pořád jsem měl strach, iě mě ša pani
ukradne. Samaduju se, jak řekla mamince, iě kdys ona šo
nedovolí, šak mě maminka nedostane. Řekla, iě soudkyně si
může rozhodnout jak chce, ale ona má své cesty a šane se
po jejim. Ona iě šo má ve svých rukou. Nadávala ma pani
soudkyni a nadávala ma Aničku šeku, co u nás byla úplně popruc.
Potom mě maminka pořád někam vodila, k všim lidem a 3

potom k nám přišla policie domů. Měli jsme hrůzný strach.
Mamince nikdy nevěřil, že ten papír chtěla už dávno. Že mamince
pomáhala, vozila jí na kroužky a mě šaky. V kroužku jsme chystali
pro maminku překvapení. V noci jsem se strachem nemohl spát.
Maminka volala telefonem a pak jsme jeli k paní doktorce. Za
paní co u nás byla, nebyla hodná na maminku. Řekla, že se měla
řesit přes mě, ale maminka řekla, že se skoušela a mohlá si na
mě šestný čin. Řekli jí, že by mě určitě odebrali z rodiny pryč.
Ještě si vzpomínám, že maminka se byla psát státní bezpečnosti
osobalíkovi, co jí učil ve škole a ta jí řekla, že by na rodinu hned
podala šestný oznamování. Děti už by nikdy neviděli, o to se
by se postarala. Pamatuju si to, když se povídala v pokoji šel.
Pak už jsem měl šakový strach, že se se nedalo vydržet. Měl jsem
strach, že mě mamince nedají. Maminka se snažila všechno
vyřešit, volala a psala se jak mi má pomoci abych se šak
nebál. Potom přišel do bytu pan, co ho poslala Dofkova a šase
mi něco dělal s pusou. Já už jsem nechtěl žádný cizí lidi.
Maminka přestala chodit úplně do práce, aby se starala o
mě, Ondru a Kubu. Než se všechno uklidní. Chodili sme na
koniky. Na pejsky do Vyškova. Taky ša paní doktorkou Zemanovou.
Nejvíce se mi líbil kivi mahdi. To znamená vyvolení. Maminka
se snažila, abych se nebál. Ale šaky se bála. Ubráňně dlouho se
staralo. Pořád volala na policii, jestli už mají hodové, co ša
paní chce, aby se neodvolala. Policie říkala na šyden. Potom ša
10 dní. Bál jsem se čim dál víc. Maminka se psala do telefonu
jak mi má pomoci. Pak plakala a říkala šel, že někdo jí
nechce věřit, že se šak moc bojíme. Volala šas na policii a
řekli že ša šase nemají a že měli důležitější na práci. Řekli
do šu šyden. Za šu šydeny ša šase neměli a pan na policii
řekl, že neví kde ša je, nemůžeme ša paní co ša má na starost

semaš. Pak přišel papír od soudu a bylo to 15 dní. Maminka volala panu Džkové a ta řekla, že je to nezajímá a že když čekala maminka tak dlouho, tak si počká. To jsem slyšel. A řekla, že se odvolá. Maminka volala znovu na policii a policajt se smál, že se nevadí, když je napnutá, aspoň nemysli na hloupost. Už toho bylo hodně moc. Potom maminka zjistila, že se práci můžou mít za 1 den hodovou. A když se neudělají, s odvoláním se se posílá další 2 roky. Do školy bych zase měl, protože by pro mě neudělali bez papíru od soudu list, že jsem narozený. Nemohl bych nic. Maminka už nevěděla, co má udělat.

Potom začala chodit do nové práce, prodávala okna. Posledních 14 dní asi. Před tím asi týden, jak jí nikdo nevěřil, volala ještě Zemanové a psychologickým doktorům o pomoc. Doktorů jí říkali že má volat Zemanové a ta jí myslím řekla, ať přijde ať se střede, že toho má moc. Maminka říkala šetř, že měví jak mají intenzivní (asi) pomoc. Že mě ani sebe ani Ondru ani Kubu nezládá. Že je toho moc a že má přehledy. Pak jsem se jí co je to přehledy ale řekla ať se jde hrát za Ondrou. Začala být smutná a víc přisílá na Ondru. Poprosila šetu, aby si Kubu a mě vzala víc na starost, mě vozila šeta do kroužků a všude autem a večer za maminkou, přespat do Květin. Ondru jsem viděl, někdy byl v komoře, ale nebyl samčím. Maminka měla kameru a viděla ho, aby se mu nic nestalo. Někdy byl v pokoji. Mělo, šel jít kam neměl. Lhal. Potom mě předtím odnesl hračky z komory, bylo to, když mě zase zabil a šakpil. Řekl že je legace. Maminka řekla, ať se nikomu nepovím, že se vyřeší. Maminka volala o pomoc, s někým mluvila telefonem, že

So mezvládně. Pošom se někam šla radit. Pošom volala Zemanová
že chce přijít se mnou už v pondělí, ne až ve středu. Zemanová
ji do telefonu řekla, že ji volá moc často a že ji oběšuje. A až
nepamíká. Šlyšel jsem so, protože jsem stál u telefonu, když
so volala šesť. Před šim v sobotu šaký někde byla, so bylo
když se Ondra mamince smál a mě řekl, že maminku šabije,
že když se mu bude chtít. A mě šavil do komory že ho
obravuju. Maminka se poslední dny šápala, i ve spomí
plakala. To už Kuba bydlel na Krásného s šesou. Před den
jsem byl šaký s šesou posledních asi 14 dní, šak memišu
něč co bylo přes den v šuvimi. Pak šla něco šaridit a Ondra
mě šepil páškov. So co píšu je pravda. Maminka se hošně
košičila. Pak jsem odjel s šesou. Učev mě šesa přivešla.
Ondra šam nebyl. Pak šarvonil švonek. Vršili k nám
police. Křičeli šrašně a švšili šaberkama. Bili
do maminky šubškama, kopali do ní. Šrašně jsem se
bál, že nás šabijou. Čšil jsem aby šli pryč. Když sme
byli u dveří, bili maminku a mřili na ni pišolí.
Mě šahali po podlase. Pak přijela šesa. Volala na
maminku až jim dá šli. Pošad šam křičeli, už
nevím co. Myslel jsem že nás přišli šabit. Šmýkali
se mnou po šerňi. Dřšeli mě šlavu na šemě.
Maminka volala že se bojím, až mě šesa odveše a
pošom bude špolupracovat. Šen policejš ji švšla
šubškem. Tošo jsem viděl. Je so pravda. Ššli maminku
v poušech. Bál jsem se že nás šabijou. Pak mě šesa
odvešla přes Kubu a na Krásného. Přišla šabička.
Šáno přivešli maminku. Maminka plakala. Řekla mě,
že udělala moc špašnou věc. Že musí odpykat. Řekla
mě, že počkám s šesou a šabičkou, než přijde domů.

Pak se psala co je Ondrovi, že má v mlze, ať jí řeknou
jestli je v pořádku. Druhý den poslala šesť pro Ťpu.
To je náš pes, on se lekl a ušekl. Řekla, že je všechno
kvůli mi. Něco nesvládla, ale nevím co, so jsem nerozuměl.
Plakala a řekla, že potřebuje pomoc. Mi se chtělo pořádně
spát. Moc si nepamatuju. Posom ji odvedli a už jsem
ji nikdy neviděl, ať v sekvisi v klobáčku. Babička s
šesť mi slíbily, že mě neodlečou pryč. Budu doma čekat
na maminku. Pak řekli na soudu, že budu pryč. Plakal
jsem moc. Že mě nikdy nevrátí. Posom šesť slíbily v
klobáčku, že samu se mnou může být, jen na noc musí
domů. Řekla, že si vezme dovolenou. Ušili so do telefonu
vícekrát. Slyšel jsem so. Druhý den ráno šesť nepřišla. Plakal
jsem moc. Psal jsem se, kde je šesť. Ušaly, že je na cestě,
že přijde v 9 hodin. Když bylo 10 hodin, řekly, že je v háčpě,
že se někde zdržela. Posom jsem chtěl, aby jí zavolali telefonem.
Vysočily číslo co meekistuje, řekly že je obsazeno. Pak řekly že
neznájí číslo. Nebyla so pravda, protože jsem slyšel jak
si so číslo večer psali. Pak řekly že so šesť nebere. Začal
jsem se hozně bát, protože pořádně ušaly. Pak řekly že šesť
přijde odpoledne, že šesť má moc, ale že s ní mluvili telefonem.
Posom řekly, že přijede s paní doktorkou. Začal jsem mít
báť hozný strach, protože mi pořádně ušaly. Že neví kde je
šesť. (Šesť mi pak večer v telefonu řekla že byla celou dobu
venku a že jí ke mě nepustili) Hozně jsem se báť. Plakal
jsem. Zač se mi chtělo spát, zavírali se mi oči. Posel byla
na něm vedle Kubové postele, šesťova matrace. Byla samu sama,
chtěl jsem říct šesť, že je mě sama. Doma je větší šesť.
Pak přišla doktorka a řekla, když s ní budu mluvit, že pak

zavolať Aedu. Mluvil jsem s ní. Řekla, že jde pro Aedu a že
ještě za mnou přijde. Už nepřišla, ani Aedu nepřivedli. Pak
jsem moc plakal, už se mě všechno stahovalo od strachu.
Volal jsem na Kubu ať mi pomůže. Pak řekly sy paní, že mě
odvezou pryč. Ta paní psycholožka, co vypadala černě a měla
u pasu tašku jako v restauraci, řekla pojedex pryč s Aedou,
už jede. Byl jsem rád, psal jsem se jí jestli domů, řekla
mě, že ano. Ale pak se oblékly že mě odvezou a Aedu nepřivede.
Škrošně jsem koužel, protože jsem nevěděl, co je pravda a kam
mě chtějí dít. Začal jsem si myslet, že mě ukradnou a že
rodinu už nikdy neuvidím. Volal jsem na mě že mám svoje
doma. Že nerozumím co jsem provedl, že nemůžu domů. Oni
mi nepovídaly, ale Kuba mi odpověděl, že nemám kam jít
že u nás je policie. Pak řekly sy paní že jedu pryč protože
nejím. Bál jsem se hodně. Chcel jsem pokasat na Aedu samu,
aby mě sama našla ať si pro mě přijde. Nakonec se dohodly,
a dali mě Aedu k telefonu. Teta mě řekla pravdu, že ji ke mě
nepustili, že na mě čekala celý den. Ať poslouchám. Ať jsem
hodný. Pak jsem se snažil být hodný. Bojím se když
vidí lidi na mě sahají, ale snažil jsem se moc se vydržet, aby
měla Aeda radost a brzo šel jsem domů. Pak jsem v televizi
uviděl maminku a Ondru věčen ve správních. Řekly že bude ve
vězení 8 roků a že Ondru svázala na celý rok od ráno. Krasně
jsem se polekal, ale už jsem ztratil sílu plakat. Pak jsem si
přál říct, jak se bylo doopravdy. Fiková je pravda. Maminka
nemůžlá. Nedělala se dlouho, se nim učitě. Na konci byla škrošně
smutná. Maminka chtěla aby jí někdo pomohl a volala o
pomoc na různé úřady, ale všude jí říkali že panikařú.
Už jsem, že nás má rada. Prosim odpusťte jí to. Já jsem pak
v noci odešel, odešel jsem sám, když jsem se tak hodně lekl.

co jsem viděl v televizi a strašně jsem se chtěl někomu říct, kdo
chce slyšet pravdu. Přesal jsem věřit všem. Nechci jít na řádnou
policii ani úřady, nechci od nikoho už vůbec nic. Chci jenom
maminku.

anička Maurerová

15. května 2007